

Bare Lillian

Lillian ville ikke være den eneste i Unge Kvinder.

Mikaela Wilkins
(baseret på en virkelig hændelse)

Det var Lillians sidste dag i Primary. Lillian ville savne de andre primarybørn. Der var kun tre af dem – to yngre piger og hendes lillebror, Michael.

»Hvordan har du det med at rykke op i Unge Kvinder?« spurgte hendes primarylærer.

»Jeg glæder mig til at gå i klasse med de ældre piger!« sagde Lillian.

»Jeg er glad for, at du er begejstret,« sagde hendes lærer. »Hvem vil ellers være i Unge Kvinder sammen med dig?«

Lillian tænkte på de ældre piger i menigheden. Summer og Cova var lige blevet færdige med high school. Og Melvinas familie var flyttet væk. Vent! Så er der kun ... Lillian tilbage.

Hvordan ville hendes klasse i Unge Kvinder blive? Kun lærerne og hende? Det lød akavet – og ensomt. Det gjorde Lillian nervøs at tænke over det. Hun rynkede panden. Hun ville ikke være den eneste i Unge Kvinder.

Resten af dagen tænkte Lillian på at være den eneste unge kvinde. Til aftensmaden flyttede hun maden rundt på sin tallerken uden at spise den. Hun mumlede, da det var hendes tur til at læse ved familiens skriftstudium.

Mor lagde sine skrifter fra sig. »Hvad er der galt?« spurgte hun.

Lillian sukkede. »Jeg kommer til at være helt alene i Unge Kvinder!«

Mor satte sig ved siden af Lillian. Hun gav hende et knus. »Det bliver ikke let,« sagde hun. »Hvad kan vi gøre for at hjælpe dig?«

Lillian tænkte sig om et øjeblik. »Måske kunne vi bede om, at en anden pige ville flytte ind i menigheden. Og måske kunne far give mig en velsignelse.«

Far smilede. »Det er gode forslag.«

Familien knælede ned for at bede. »Vor himmelske Fader,« begyndte Lillian, »jeg er glad for, at jeg kan

rykke op i Unge Kvinder. Jeg ønsker ikke at være alene, men hvis det er din vilje, er det i orden. Hjælp mig til at vide, hvad jeg kan gøre for at få det bedre. Og hvis du gerne vil inspirere en familie med en pige på min alder til at flytte ind i vores menighed, så ville det også være dejligt.«

Efter bønnen lagde far sine hænder på hendes hoved. »Jeg velsigner dig til at føle fred ved at rykke op i Unge Kvinder,« sagde han. »Vor himmelske Fader vil velsigne dig, når du beder om hans hjælp.«

Lillian *følte* fred. Hun var endnu ikke sikker på, hvad hun kunne gøre for at få det lettere ved at begynde i Unge Kvinder. Men hun vidste også, at vor himmelske Fader ville hjælpe hende.

Om søndagen var Lillian stadig lidt nervøs. Men hun huskede den fred, hun havde følt efter fars velsignelse. Hun vidste, at hun ville være okay.

Ved nadvermødet bekendtgjorde biskoppen, at søster Barns ville blive den nye præsident for Unge Kvinder. Søster Barns rejste sig, da hendes navn blev nævnt. Lillian kendte hende ikke rigtigt, men hun så venlig ud.

Mor havde sagt, at da hun var på Lillians alder, blev hendes leder i Unge Kvinder én af hendes bedste venner. Lillian og søster Barns kunne måske blive venner! Det var et svar på hendes bøn.

Efter nadvermødet gik Lillian til sit nye klasseværelse. En ældre pige stod i gangen.

»Hej,« sagde Lillian. »Er du på besøg i vores menighed?«

Pigen rystede på hovedet. »Nej. Vores familie er lige flyttet hertil.«

Lillian smilede. »Velkommen til vores menighed. Det er min første dag i Unge Kvinder.« Hun og pigen satte sig ned i klasseværelset. »For resten hedder jeg Lillian.«

»Ej, hvor vildt,« sagde den nye pige. »Jeg hedder også Lillian!«

Lillian grinede. Vor himmelske Fader havde besvaret hendes bøn igen! Måske ville det alligevel ikke være så ensomt at være i Unge Kvinder. ●

Denne historie fandt sted i Australien.

